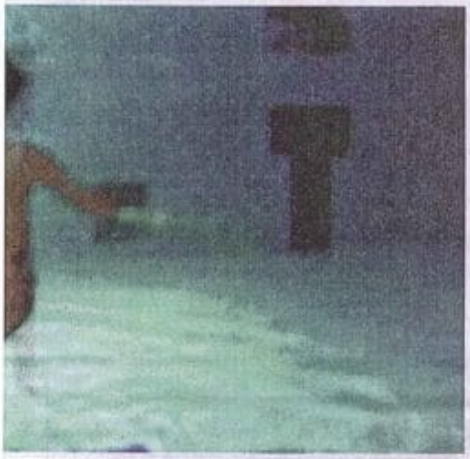
Als de pesters lachten, was het altijd met mij (De Morgen)

Nicolas Caeyers (foto onder) maakte met *Drown 2006* een film over een pijnlijk aspect van zijn tijd op de schoolbanken: een langdurige episode in zijn leven waarin hij veelvuldig gepest werd. DRV

'Ik heb herhaaldelijk geprobeerd me in de groep te gooien. Af en toe is dat gelukt, veel vaker mislukt'

Ik heb wel gegamed, maar nooit fanatiek.

"Ik heb herhaaldelijk geprobeerd om me in de groep te gooien. Af en toe is dat gelukt, veel vaker is dat mislukt. Ze vonden mij wel tof, maar ik kreeg ook snel de stempel van 'die acteur, die het altijd beter wist'. Ze vonden mij pretentieus. Maar als we toneelopdrachten kregen voor school, vroegen klasgenoten mij wel voor hun groepje. Dan dacht ik: ze hebben mij toch graag. Maar zodra het achter de rug was, spraken ze weer lelijk over mij."

"Ze doen alsof ze zijn vriend zijn, maar dat is niet zo", zegt een meisje in *Drown* 2006. "Ze willen gewoon dingen van hem gedaan krijgen. Ik denk niet dat hij dat door heeft."

Nicolas: "Ik werd niet echt uitgescholden, maar kreeg veel denigrerende opmerkingen te slikken. Als de pesters lachten met iemand in de klas, was het altijd met mij. Er hoefde maar een zinnetje in een boek Nederlands te staan over een acteur of er volgde meteen smalende commentaar. 'Moet Nicolas niet nog eens een liedje zingen voor ons?' Echt sarcastische opmerkingen die raak troffen. Daarna zeiden ze: "t Is maar om te lachen he, Nicolas.' Maar je weet wel wanneer het slecht bedoeld is. Dat komt best hard aan. En als je dat vaak hoort, stapelt zich dat op."

"Ik was heel snel van de kaart en diep geraakt door die kritiek. Maar ik liet dat niet zien. Ik lachte eens, reageerde nogal nachtzer. In 't begin ging ik er nog op in. Dan keek ik kwaad terug of vroeg waarom ze mij lastig vielen. Soms draaide ik mij expres naar degene die een gemene opmerking maakte, in de hoop dat een leerkracht het zou zien en er iets aan zou doen. Stiletjes hoopte ik zelfs dat ze die leerlingen zouden buiten smijten. Dan was ik ervan af. Maar sommigen zagen dat gewoon niet."

"Het cliché wil dat pesten ook fysiek wordt. Dat is bij mij nooit gebeurd. Ik heb ook nooit gemene sms'jes of zo gekregen. Bij mij was het eerder psychologische oorlogsvoering. Soms was het rustig en gebeurde er niets. Er waren ook goede dagen. Maar die ene dag was het dieptepunt.' 'Hee acteurtje, zing nog eens een liedje.'"

Hee, jong

Mei 2006. "Het was de laatste les voor de middag. Ik zat vooraan. De leerkracht liet de klas eventjes alleen. De uitgelezen kans voor die pesters om zich te wreken. Het had elke dag kunnen zijn, maar net die dag is het geëscaleerd. Voordien had je enkele pesters in de klas die het voortouw namen, de rest bleef stil of lachte eens mee. Die dag deed de hele klas mee."

Wanneer Nicolas vooraan gaat zitten, voelt hij een slag in zijn nek. Iemand mikt een zware pennenzak naar zijn hoofd. Dan begint het getreiter. 'Moet gij uw liedje niet nog eens zingen?' 'Jòòò, Nicolas, komaan, misschien een dansje erbij', proest een meisje het uit en ze begint hem wezenloos te parodiëren. 'Ik wil u nóóóóit meer kwijt', zweert ze. 'Hee jonet, ik heb wel op u gestemd he. Zoudt ge eens niets terug doen', pookt een andere jongen het nog wat op. 'Hee, hoe zit het jong', dringt een àndére aan als Nicolas niet reageert. 'Beseft gij dan niet dat niemand iets om u geeft?' Nicolas probeert zich te verweren. 'Ge kent mij niet eens.' 'Och, heel de klas haat u, Nicolas.'

"Die scène in de klas is volledig echt. Die woorden heb ik letterlijk gehoord. Dat vergeet je niet. Veel mensen schrikken als ze die scène zien. Het was zeker niet elke dag zo, maar die dag was de druppel waardoor heel mijn wereld instortte. Toen ging het er echt heel erg over. Ik wil het niet dramatiseren, maar dat was de ergste pestdag. Erger is het niet geworden, maar het is wel lang blijven duren. Tot het zesde middelbaar, daarom was het zo zwaar."

"Ik herinner mij ook nog een dag dat het ontzettend hard gesneeuwd had. Toen de bel het einde van de pauze inluidde, geraakten de leerkrachten niet op de speelplaats door een enorm sneeuwballengevecht. Toen heeft iemand het idee geboren: 'Komaan, we gooien allemaal op Nicolas.' Ik denk niet dat iedereen iets tegen mij had, maar ik was wel het zwarte schaap van de school. Dus kreeg ik een lawine sneeuwballen over mij heen. Op zich was dat misschien niet zo erg, tot ik er één keihard in mijn gezicht kreeg. Dan ben ik naar binnen gerend."

"Er zijn dagen geweest dat ik niet meer naar school wou, maar ik ben elke dag toch weer gegaan. Zelfs met een positief gevoel: het kan veranderen. Maar dat gebeurde natuurlijk niet. Ik was wel elke dag extreem op mijn hoede. Daar heb ik het nu nog moeilijk mee. Ik ben nog altijd heel wantrouwig. Als ik mensen in een groepje zie praten, denk ik snel: ze zijn over mij aan 't roddelen, ze hebben het op mij gemunt. Terwijl dat vaak niet zo is."

Kuddedieren

"Ik trok mij op aan mijn vrienden. Ik had er nog. Enkelen zaten in mijn klas. Sommigen namen het voor mij op als het getreiter begon, anderen bleven stil. Uit schrik om hun andere vrienden, de pesters, te verliezen. Ze verkozen liever mij dan die anderen." Dat is toch laf en hard? "Ja, maar ik begrijp wel hoe dat gaat."

"Mensen die mee heulden met de pesters – de meelopers, niet de aanstokers – kon ik ook vrij snel vergeven. Die neem ik niets kwalijk. Dat is groepsdruk. Een paar figuren beginnen te lachen met iemand, het is fun en dan doe je automatisch mee. Zonder dat je het echt gemeen bedoelt. Mensen zijn kuddedieren.

"Ik deed er alles aan om weer bij de groep te horen en te zorgen dat alles weer oké was. Door vriendelijk te blijven, hoopte ik dat ze ook weer sympathiek tegen mij zouden doen. Ik ben dat blijven volhouden. Ik hoopte dat ze na een tijdje wel zouden zeggen: die Nicolas is best wel een sympathieke jongen, ook al heeft hij zijn uitbundige kanten en vertelt hij graag honderduit. Terwijl ik ook gewoon zin had om te doen of ik met een stoel op hun hoofd zou timmeren om te kijken of ze dan nog zoveel praats zouden hebben. Maar dat deed ik natuurlijk nooit. Dan kon ik vriendschap met hen helemaal vergeten."

Ouders weten van niks

Waarom zou je bevriend willen zijn met mensen die gemeen doen? "Ik wou laten zien dat ik niet die dikke nek ben voor wie ze mij uitmaakten. Dat ik mij niet beter voel dan al de rest. Achteraf gezien was dat fout. Waarom zou je vriendelijk blijven tegen mensen die je het leven zuur maken? Maar wat is dan wel de juiste reactie? Daar heb ik mij al zo vaak het hoofd over gebroken.

Ik weet het nog altijd niet. Soms wou ik naar de leerkracht stappen. Maar als die dan wilden ingrijpen, weigerde ik. Dat zou het alleen nog erger maken. Dan zouden ze denken dat ik zo weer naar aandacht hengelde. Dan had ik liever dat er niets gebeurde. Ook tegen mijn ouders heb ik niets gezegd." Ook voor die ouders was de impact van *Drown* 2006 immens. "Daar ben ik het meest van geschrokken: dat wij ons niet realiseerden wat zich daar afspeelde", zegt Nicolas' vader die erbij is komen zitten. "Weinig ouders van gepeste kinderen weten dat, denk ik. Gelukkig heeft Nicolas er geen trauma aan overgehouden. Hij kon zich aan zijn andere activiteiten optrekken. Maar als je dat niet hebt, moet je terugvallen op je ouders. En als zij het niet weten, kan ik me voorstellen dat het fout afloopt. Er is niet veel nodig. Één of twee aanstokers die de boel in gang zetten en de rest doet mee om erbij te horen. Zo krijg je een sneeuwbal die alsmaar groter wordt."

Heeft Nicolas zelf ook gepest? "Nee, maar ik ben ook wel af en toe een meeloper geweest. Als er in groep gelachen werd met iemand anders, dan lachte ik wel eens mee. Ook omdat ik dacht: 'Oef, deze keer ben ik eens niet aan de beurt.'"

Hij gaat er al bij al vrij luchtig over om. Hij knikt. "Ik heb het stilaan afgesloten. Het heeft mij ook goed gedaan te horen dat ik niet de enige ben die gepest is geweest. Veel mensen die meededen aan Junior Eurosong hebben mij later eenzelfde verhaal verteld. Ik trek mij ook op aan alle kansen die ik heb gekregen. Ik speel mee in een serie op Ketnet, ik maak filmpjes, ik kan geweldige dingen doen."

"Toen had ik soms wel spijt van al mijn nevenactiviteiten. Als je van alles naar je kop geslingerd krijgt, dan denk je: waarom kan ik nu niet gewoon zijn? Die kritiek heb ik mij lang heel erg aangetrokken. Sinds ik het filmpje heb gemaakt en heb gepost, weet ik dat ik mij niet meer moet schamen. Kritiek raakt me minder. Als mensen nu reageren dat ik enkel aandacht zoek met *Drown 2006*, denk ik: waar houden ze zich mee bezig? Ik ben gepest, maar dat is nu verleden tijd."

***Drown 2006* is te bekijken op vimeo.com/34956105**

Vlaamse Week tegen Pesten

Vrijdag gaat de Vlaamse Week tegen Pesten in, georganiseerd door het Vlaams Netwerk Kies Kleur tegen Pesten. Elk jaar vraagt de organisatie in de week voor de krokusvakantie extra aandacht voor waardevolle initiatieven die pesten een halt wil toe roepen. Het startschot wordt gegeven met de uitreiking van de *Pesten dat kan niet*-prijs. Zanger/presentator Brahim en Ketnet-wrapster Charlotte lanceren de Move Tegen Pesten. Zij roepen leerlingen en leerkrachten op om op donderdag 16 februari 2012 om 13u30 massaal mee te zingen en te dansen op de Move Tegen Pesten.
Meer info: www.kieskleurtegenpesten.be